

DE WOODSTOCK RUBRIEK

Deel 1: 40 jaar Woodstock : een heuglijk feit, dus tijd om je waterpijp, jointjes en patchouli-reukjes van onder het stof te halen.

Over de gehele wereld, en in gelijk welke vorm hoe dan ook, wordt de verjaardag gevierd van het wel meest beroemde rockfestival uit mensengeschiedenis: Woodstock '69. Met deze viering duiken ook de platenfirma's met alle plezier in hun stofferige catacomben en halen er spullen boven water die 'eigenlijk' tot op de dag van vandaag voor ons verborgen bleven tenzij je je beweegt in de illegaliteit.

Dat wij hier niet aan kunnen of mogen ontsnappen is een duidelijke zaak en met veel plezier blikken we even terug op dat festival dat toch wereldwijde geschiedenis heeft geschreven, zowel over zichzelf of ten gunste van enkele bands, of zelfstandige muzikanten die daar het beste van zichzelf hebben gegeven.

Begin juli kregen we in Brussel nog het hoogwaardige bezoek van het hippietrio Crosby, Stills en Nash (zie ons verslag op deze site) die daar hun debuut op het podium hebben gemaakt, een optreden dat niet verloren ging in de media en waar de dag van vandaag nog steeds over gesproken wordt. Ook nummers, waaronder 'With A Little Help From My Friends' (Joe Cocker en de Grease Band) en bv. 'I'm Goin' Home' (Ten Years After), die daar gespeeld werden en nu nog steeds veel airplay krijgen, zijn er die je nooit meer zult vergeten. Gezien dit allemaal live was moet ik wel eerlijk toegeven dat de kwaliteit van opname destijds de tand des tijds heeft doorstaan want alle nummers op de volgende cd's klinken fantastisch.

Via Sony Music ontvingen we enkele boxen van muzikanten die daar hun opwachting hebben gemaakt en dat zijn niet de minsten.

Het is een opname met al hun nummers dat ze op dit vermaarde festival gespeeld hebben en alsof dat nog niet genoeg was kregen we van Sony, waarvoor onze hartelijke dank, nog een extra album er bovenop. Helaas is eentje, n.m. Janis Joplin, die bij deze vijf boxen zit niet meer bij de levenden maar haar zeer speciale stemgeluid zal ons altijd wel bijblijven. Er is nog niemand in geslaagd om haar daadwerkelijk te kopiëren alhoewel enkelen het reeds hebben geprobeerd maar zonder echt resultaat.

Dat Janis destijds een graag geziene dame was leek meteen ook duidelijk op dit festival waar ze tien fantastische nummers heft gespeeld.

Laat ons een ding duidelijk stellen: we kunnen niet spreken over hun performance gezien wij er niet bij waren... helaas. Maar we hebben wel in

de US enkele vrienden zitten die het wel allemaal van dichtbij hebben mee gemaakt hebben. Met onze excuses voor hun niet al te beste geheugen meer.

Ze opent zeer sterk met het nummer 'Raise Your Hand' (Floyd/Cropper/Isbell) waarin we weer een zeer sterke backingband herkennen. Dit nummer werd nooit eerder gebruikt in deze reeks. Van Nick Gravenites (een muzikant en persoonlijke vriend van wijlen Mike Bloomfield die vrij veel met deze stergitarist heeft gewerkt) leent ze twee nummers, nl. 'As Good As You've Been To This World' en 'Work Me, Lord'. Het eerste heeft een soulinslag maar dat stond haar weg gezien ze ook in dit genre meestal uitblonk. Om nog meer op het sentiment van de duizenden bezoekers in te spelen grijpt ze naar een hit van de gebroeders Gibb, 'To Love Somebody', hier en daar een schreeuw maar ze maakte er wel een fantastische Joplin-versie van.

'Summertime' werd door tal van anderen gekopieerd maar zoals Janis dat hier deed doet niemand haar na. Zij werd toen begeleid door de muzikanten van haar Kozmic Blues Band: Cornelius 'Snooky' Flowers (bariton sax), Sam Andrew (gitaar), Richard Kermode en Gabriel Makler (keys), Brad Campbell (bas), Maury Baker en Lonnie Castille (drums), Terry Clement (tenor sax) en Luis Gasca (trompet).

Van 'Try' krijg ik nog steeds kippenvel wanneer ze dit zingt, zowel live als op een studioplaat. Ook het nummer 'Kozmic Blues' geschreven door Janis en Gabriel Mekler, (haar keyboardsman) mocht niet op het appél ontbreken. Een beter eerbetoon kon ze niet aan haar band schenken. Van Otis Redding gebruikte ze 'Can't Turn You Loose'.

Met het van W.M. Thorton geleende 'Ball & Chain', dat we ook van vele andere performers kennen, sluit ze haar schitterende set af. Zij was, volgens onze informanten, een van de hoogtepunten.

Op de bijgesloten langspeler 'I Got Them Ol' Kozmic Blues Again Mama' herkennen we enkele songs die ze daar live gebracht heeft maar van dit album, een van haar betere, onthouden ze zeker het prachtige 'Maybe', een nummer dat men keer op keer mag blijven spelen. De Kozmic Blues Band werd destijds zeer hoog aangeprezen als zowat de allerbeste backingband die een artiest zich kon permitteren. En dat hoor je op zowel het studioalbum als op de live-versies in Woodstock.

Ook de Latijns-Amerikaanse band Santana was een hoogtepunt op dit festival en dit hadden ze vooral te danken aan de drumsolo van de toen nog piepjonge Michael Shrieve.

Om de band alsnog tijdig op het festival te krijgen moest men beroep doen op de legendarische manager en producer wijlen Billy Graham (van de Fillmore's) want Santana was reeds een graag geziene en steeds weerkerende act in zijn Fillmore West. Maar daarbuiten kende niemand

hen!

Op 16 augustus was het hun beurt en buiten de Bay area waren zij vrij onbekend. Maar van zodra zij aanvingen met 'Waiting' at het publiek reeds uit hun handen. Gregg Rolie speelt hier de hoofdrol met zijn magische klanken die uit zijn Leslie schoten.

Santana's line up was toen: Carlos Santana (gitaar), Gregg Rolie (keyboards en zang), Dave Brown (bas), Michael Shrieve (drums), Jose 'Chepito' Areas (percussie, en wat voor een!) en Mike Carabello (conga's). Omdat Santana nog een vrij jonge band was kregen we hun gehele debuut langspeler te horen. Alleen hun sluitstuk 'Fried Neck Bones And Some Home Fries' hoort daar niet op thuis.

'Evil Ways', 'You Just Don't Care', 'Savor', de grote hit 'Jingo', 'Persuasion', volgden elkaar op onder een stralende zon en het publiek wist dit te appreciëren alhoewel het applaus na hun openingsnummer maar aan de slappe kant was. Dankzij de schitterende Hammondklanken, die de drums van Michael en de gitaarriffs van Carlos goed ondersteunde, moet dit wel een bijzondere set geweest zijn. We kennen alleen maar hun optreden van uit de gelijknamige film. Maar hun muziek was hemels en verfrissend.

Zoals ik reeds zei staan op het bijgesloten debuutalbum alle nummers die ze live op Woodstock hebben gebracht.

Toch wil mijn appreciatie uitspreken aan de platenlabels die van deze reeks een zeer uniek item hebben gemaakt. Zelfs de bijgesloten albums werden voor een goede 100% terug weergegeven zoals ze destijds op de markt kwamen. Een meesterwerk en dus niet alleen wat de muziek betreft.

Een andere levende legende die we de laatste tijd vrij frequent in Europa, en zelfs in ons landje, hebben mogen verwelkomen is de albino Johnny Winter. Voor hem begon eigenlijk alles door zijn vriendschap met Michael Bloomfield die op het live concert van 'Al Kooper & Mike Bloomfield' op 13 en 14 december 1968 in de Fillmore East Winters als een jonge kleine kerel, die graag een nummertje zou willen meespelen, introduceerde. En het was daar op, 'It's My Own Fault', dat de wereld eigenlijk op een verrassende manier met Winters gitaarspel kon kennismaken. Voor hem ging het doek op en enkele maanden later stond hij op dit wereldberoemde festival geruggesteund door zijn broer Edgar aan de keyboards.

Omdat Winters op dat moment nog niet veel eigen nummers had maakte hij van zijn set een homogeen potje waaronder we enkele klassiekers zoals 'Tobacco Road', 'I Can't Stand It' en 'Johnny B. Goode' terugvinden.

Op een festival van zo'n omvang speel je geen nummers van de klassieke drie minuten en daarom kregen de meeste songs een geweldige extensie. 'Mean Town Blues' en 'Tobacco Road' werden tot bijna 11 min. herleid, van 'You Done Lost Your Good Thing Now' kregen de fans een versie van ongeveer een kwartier te horen, dus in die periode was zoiets schering en inslag en daarbij profileerden de muzikanten zich tot echte podiumbeesten. Prachtig gitaarspel van Johnny in de opening van dit nummer en voor een studioversie zou dit veel te lang gerokken zijn maar hier live komt dit nummer helemaal tot zijn recht. Luister ook naar het accent van Winters. Geweldig! Gesproken van een schitterende blues maar was het Woodstock-publiek daar wel klaar voor? De strategie van Michael Lang en Artie Kornfeld was om enkele bands te programmeren met een kleiner profiel zoals Crosby, Stills & Nash, Joe Cocker en Santana om er maar enkele te noemen. Maar sommige van hen overtroffen de grotere namen op de affiche. Johnny en Edgar hadden voor hun gig niets ingestudeerd om het zo maar te noemen en ze improviseerden er maar op los. Een show waarvan de aanwezigen nu nog boekdelen spreken.

Op het studioalbum vinden we al acht even schitterende nummers. Op deze songs wordt Johnny begeleid door Tommy Shannon (bas) en 'Uncle' John Turner op de drums. Zij waren er op het podium in Bethel ook bij. Op 'Mean Mistreater' horen we Willy Dixon op de bas en Walter 'Shakey' Horton op de harp.

Kennelijk is dit ook zo een van die albums waar menig collector heftig naar op zoek is, in vinyl wel te verstaan. Johnny Winter is de dag van vandaag een 'oude man' die zijn set zittend uitdoet maar zijn gitaarspel mag er nog steeds wezen. En zijn broer Edgar, die toert ook nog steeds rond in gezelschap van meester gitarist Rick Derringer.

Over Jefferson Airplane kunnen we volumineuze boekdelen schrijven als we hun historiek letter voor letter analyseren. Ook wat hun album 'Volunteers' betreft. De line up van de band toen was Grace Slick (zang), Paul Kantner (zang), Marty Balin (zang), Jorma Kaukonen (gitaar), Jack Casady (bas) en Spencer Dryden (drums).

Hun originele zangeres, Signe Anderson, die we alleen maar op hun 'Jefferson Airplane Takes Off' horen, werd vrij snel vervangen door Grace Slick die de overstap van The Great Society wel zag zitten. Signe overwon haar kanker en andere ziektes maar verkeerd daarom nu in grote schuldborg. Op de website van JA staat een oproep om haar financieel te helpen. Zij werkt nu in een warenhuis. Ook voor Skip Spence was het JA-avontuur van korte duur. Hij werd vrij snel vervangen door Spencer Dryden.

Blues ontbrak niet op het appél en dat deden ze met 'Uncle Sam Blues', een pracht van een bluesnummer maar net met de verkeerde stem. Ze

hadden destijds een grote commerciële hit met 'Volunteers' en dit mocht niet op de setlist ontbreken. 'The Ballad Of You & Me & Pooneil' kunnen we omschrijven als een kruising tussen Jimi Hendrix gitaarriffs en de duidelijke Bay Areasound (denk maar aan Grateful Dead). Ook dit nummer werd speciaal voor dit festival voorzien van een lange jas van om en nabij de 16-min. Maar als je dacht reeds uitgezongen te zijn met dit nummer komt Pooneil terug boven water dobberen met 'The House At Pooneil Corners'. Ook hun grootste hit 'Somebody To Love' werd verplichte kost op Woodstock. Met 'White Rabbit' hadden ze ook nog een noemenswaardige hit en Grace Slick zorgt hier op het podium dat je er rillingen krijgt. Af en toe hoor je wel eens een microfoon fluiten maar dat hoort bij de charme van zo'n groot festival. Jefferson Airplane leverde een sterke prestatie die nog velen zal bijgebleven zijn.

Hun album 'Volunteers' vond ik destijds niet zo geweldig. Alleen de superlange versie van het Stephen Stills-nummer 'Wooden Ships' en 'Volunteers' zijn zowat de nummers die me bijgebleven zijn. Hun langspeler 'Surrealistic Pillow' (1967) had een betere optie geweest om hierbij in te sluiten.

De meer funky and soulgerichte band in deze sectie. Vreemd genoeg sloeg deze act aan bij het meer rockgerichte publiek. Met 'M'Lady' begon Sly aan een stevige set en eigenlijk kunnen we dit nummer bekijken als een kopie van zijn grote wereldhit 'Dance To The Music' die hij daar ook zal spelen. Dankzij de rollende bas en de intensiteit die van de nummers afsprong begon het publiek uit de bol te gaan. Daar deed Sly en de zijnen nog een schepje bovenop met 'You Can Make It If You Try', de medley 'Music Lover / Higher'. Maar natuurlijk zaten (of lagen) de hippies te wachten op zijn grote meestampers 'I Want To Take You Higher' en natuurlijk 'Dance To The Music'. De live-versie van dit nummers is niet echt denderend te noemen maar hoefde dat ook. Neen, want zoals het steeds het geval is op een megaspektakel komen de bezoekers niet altijd alleen voor de muziek... Zoals de meeste festivalgangers konden constateren was er inderdaad op dit festival ook plaats voor een totaal ander muziekgenre. En dat zorgde dus voor voldoende diversiteit.

Op het bijgeleverde album, 'Stand', vinden we 'Everyday People', een nummer dat het meest succesvol van dit album werd en 'Don't Call Me Nigger, Whitey' heeft dan weer een socio-culturele impact. 'Sex Machine' is dan weer muzikaal het meest interessante, vooral door zijn ritme en omdat het haast 15-min. duurt. Bij dit nummer denk je meteen een heel andere band dan Sly & The Family Stone te horen. Zo zie je maar hoe muziek kan variëren.

Of er nu een nieuwe Woodstock komt weet ik gezien er verder geen

nieuws over is. De verwachtingen waren om op de originele wei én op de ouwe militaire luchthaven van Berlijn een 2009-versie te laten plaatsvinden. Indien ze toch zouden plaatsvinden zullen de oudere muziekliefhebbers hier een vette kluif aan hebben maar ook de muziek van tegenwoordig zal goed vertegenwoordigd zijn. Of dat een goede zaak is, gezien het hier toch gaat om een 40-jarige herdenking van het originele festival, weet ik niet. Laat ons hopen dat het wel plaatsvindt, dan kunnen er diverse generaties hun plezier aan (her)belevan.

Vergeet ook niet mee te doen aan onze wedstrijd. Ga snel naar onze homepage...

Alfons Maes *****

Label: Legacy / Sony Music

Jefferson Airplane: 88697-48240-2

Sly & The Family Stone: 88697-48241-2

Santana: 88697-48242-2

Janis Joplin: 88697-48243-2

Johnny Winter: 88697-48244-2

Distr.: Sony Music

Meer info: www.sonymusic.be

Website: www.jeffersonairplane.com

Website: www.officialjanis.com

Website: www.johnnywinter.net

Website: www.santana.com